

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 14/01/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 764

VÌ SAO CÓ CẦU CÓ ỨNG?

Nhà Phật nói: **“Có cầu có ứng”**. Chúng ta tự đặt câu hỏi cho mình: Vì sao chúng ta có cầu mà không có ứng? Đây là câu hỏi lớn. Chúng ta phải biết, nhà Phật dạy hướng nội mà cầu nhưng chúng ta lại hướng ngoại mà cầu. Ngoài tâm mà cầu thì không thể cầu được. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói:

“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ

Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”.

Tự tánh của chúng ta vốn đầy đủ nhưng tập khí xấu ác của chúng ta khiến cho tự tánh bị tắc nghẽn, không thể lưu lộ. Người chân thật trở về với tự tánh thanh tịnh thì gần như **“hữu cầu tất ứng”**. Chúng ta chỉ có chướng ngại, không thể **“hữu cầu tất ứng”** bởi vì chúng ta vì tự tư tự lợi của chính mình mà cầu, vì thỏa mãn danh vọng lợi dưỡng của chính mình mà cầu, vì năm dục sáu trần mà cầu, vì tham sân si mạn mà cầu.

Chúng ta cần biết rõ: Trong mạng có một đồng thì chúng ta sẽ có một đồng. Nếu trong mạng có hai đồng mà chúng ta bỏ đi một đồng thì một đồng đó sẽ quay lại đầy đủ. Nếu trong mạng chỉ có một đồng nhưng chúng ta muốn có hai đồng, dùng tâm cưỡng cầu, dùng thủ đoạn để có hai đồng thì chắc chắn sẽ có tác dụng phụ. Chính vì không nghĩ đến tác dụng phụ nên người ta bất chấp mọi thủ đoạn, vi phạm pháp luật rồi rơi vào lao lý.

Trong cuộc sống, trong đời nhân xử thế tiếp vật, trong kinh doanh, chúng ta đều phải hết sức cẩn thận, phải thuận theo đạo lý mà làm, không để dục vọng, tham cầu làm cho chúng ta mất đi lý trí. Những năm gần đây, chúng ta nhìn ra xã hội thì thấy con người vì tiền, vì danh vọng lợi dưỡng mà mất đi lý trí, làm những việc xằng bậy để rơi vào lao lý. Họ ngòì đó ngẫm nghĩ lại, họ nhận ra và hối tiếc.

Ông Bà ta đã dạy đạo lý nhân quả rất hay: **“Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu”**. Cây trái sinh trưởng theo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông nhưng người ngày nay mong muốn những điều ngược lại với tự nhiên. Họ làm đủ cách để ghép cây này thành cây kia, khiến cho thực vật bị biến chứng, biến đổi gien, động vật cũng bị ảnh hưởng. Chúng ta chỉ cần biết đạo lý nhân quả: **“Muốn ăn đậu thì phải trồng đậu”**. Đạo lý trồng cây là: **“Nhất nước, nhì phân, tam cần, tứ giống”**. Khi trồng trọt, chúng ta phải cung cấp đủ dưỡng chất cho cây, dưỡng chất trong thiên nhiên rất nhiều. Hôm qua tôi đi hái đậu ngự. Dàn đậu phát triển tươi tốt, cho quá nhiều trái. Tôi phát hiện ra một đạo lý: Cây đậu rợp lá, lá đậu rơi xuống đất tạo thành một lớp dày, chính lớp lá này sẽ tái tạo thành phân hữu cơ cho đất. Tôi sẽ tận dụng lớp đất này để trồng đậu mẹ, dinh dưỡng sẽ rất cao.

Muốn ăn đậu thì trồng đậu, muốn ăn dưa thì trồng dưa. Trồng nhân thiện được quả thiện, trồng nhân ác nhất định gặp ác báo. “*Cẩm Ứng Thiên*” dạy: “*Nhà nào làm việc thiện ắt dư thừa việc thiện. Nhà nào làm việc ác ắt dư thừa việc ác*”. Những học giả, những nhân tài xuất chúng, những người có kiến thức mà không hiểu được đạo lý này thì đừng oán trời trách người. Chỉ cần áp dụng đạo lý nhân quả áp dụng vào đời sống thường ngày, áp dụng trong đối nhân xử thế tiếp vật, không cần phải đạo lý gì cao sâu. Ông Bà ta đã dạy: “*Bánh ít cho đi, bánh quy quay lại*”. **Chúng ta biết quan tâm đến người khác thì mọi người sẽ quan tâm đến chúng ta. Nếu chúng ta không quan tâm đến ai thì cũng không có ai quan tâm đến chúng ta.**

Một bà cụ hơn 80 tuổi sống một mình ở Nha Trang. Con gái của cụ đã mất sớm, em trai của cụ xuất gia cũng đã ra đi. Cụ sống một mình, chuyên cần niệm Phật. Đúng lúc cụ bị mắc Covid thì có người đến thăm nom, chăm sóc. Sau một thời gian tinh tấn niệm Phật, cụ đã âm tính.

Nhà Phật có câu chuyện về Hòa Thượng Hư Vân lên núi Phở Đà đi bái sơn, cứ ba bước một lay. Trong hành trình nhiều năm đó, nhiều lần Ngài bị bệnh và gặp nhiều gian nan. Nhưng hễ khi nào Ngài bị bệnh, bị đói đến lúc nguy kịch thì lại có một người ăn mày xuất hiện và giúp đỡ, cho đồ ăn và giúp chữa bệnh.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta phải là người tặng quà chứ không là người ngồi đó để chờ nhận quà*”. Tôi tiếp nhận lời dạy này của Hòa Thượng, nhiều năm liền tích cực thực hiện. Nơi nào tôi đến thì nơi đó có quà, nhưng tôi dứt khoát không dùng quà của mình để mong nhận quà của người, không “*bỏ con tép, bắt con tôm*”. Tôi đi Mỹ hai lần, phóng sinh cả tấn cua, tôi cũng tặng quà cho họ nhưng không hề nhận quà của họ. Khi đến Anh cũng vậy, tôi tích cực tặng quà. Dù đi giảng hay đi ăn ở đâu, tôi cũng tích cực tặng quà.

Hòa Thượng nói: “*Bất cứ ai được nhận quà cũng vui. Tại sao chúng ta không là người tặng quà, mang niềm vui đến cho người khác? Người nhận đã vui, người cho càng vui hơn, niềm vui gấp bội. Người nhận quà càng nhiều thì càng vui, chúng ta nên tích cực tặng quà*”.

Hàng xóm của tôi có hai gia đình rất giàu có. Tôi tặng họ những món quà mà họ có tiền cũng không mua được. Hôm qua tôi xách hai túi quà rất nặng đi tặng đậu ván, đậu que, cái bó xôi, cái ngọt. Tất cả đều là rau hữu cơ organic. Ngày nay, trên thị trường còn có nhiều rau organic giả.

Chúng ta đem đạo lý nhân quả để đối nhân xử thế tiếp vật thì tự nhiên “*hữu cầu tất ứng*”. Nhưng nhiều người cứ đi cầu khẩn Thần Phật để xin được ban phước. Hòa Thượng nói: “*Tối ngày đi xin xỏ thì thật đáng thương!*”.

Nhà Phật dạy chúng ta đạo lý:

- Bồ thí tiền tài thì được tiền tài.
- Bồ thí pháp thì được thông minh trí tuệ.
- Bồ thí vô úy thì được khỏe mạnh sống lâu.

Chúng ta bỏ thí vô úy, mang lại sự an lành cho chúng sanh nên chúng sanh gặp chúng ta nhưng không khiếp sợ. Những chú chim chào mào thường bay đến vườn đậu tôi trồng để ăn hoa đậu, ăn lá đậu, ăn quả đậu. Tôi hoan hỉ vì chúng sẽ được an toàn khi ăn rau quả hữu cơ. Khi đàn chim ăn no thực vật rồi thì chúng sẽ bớt ăn những loài động vật nhỏ.

Hòa Thượng nói: **“Nhà Phật dạy cầu phú quý được phú quý, cầu trường thọ được trường thọ. Điều này là thật, không phải giả nhưng bạn phải hiểu phương pháp, hiểu đạo lý. Nếu bạn không hiểu phương pháp, không hiểu đạo lý thì không thể cầu được. “Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”. Vì sao có cầu ắt có ứng? Bởi vì “tự tánh năng sanh vạn Pháp, tự tánh vốn sẵn đầy đủ”, chứ không phải từ ở nơi đâu cả”.**

Hòa Thượng là một mô phạm điển hình cho chúng ta. Ngài vốn không có tuổi thọ. Khi Ngài 45 tuổi, bà Hàn Quán Trường mang tên của Ngài đi gặp thầy bói. Thầy Bói nói: **“Người này còn sống sao?”**. Bà Hàn Quán Trường nói: **“Người này vẫn còn sống?”**. Thầy bói nói: **“Thật ư! Làm sao mà sống được! Tuổi này, tên này, sinh vào ngày tháng năm này thì bây giờ chắc chắn không còn nữa. Vị này hiện đang làm gì?”**. Bà Hàn Quán Trường trả lời: **“Vị này đang làm Hòa Thượng”**. Thầy bói nói: **“Hòa Thượng thì miễn bàn rồi! Cái số rồi!”**. Hòa Thượng trước kia rất nghèo, không có cơm ăn áo mặc, sống lưu vong, không có người thân. Nhưng bây giờ Ngài đã làm được rất nhiều việc lợi ích cho khắp nơi trên thế giới. Ngài vốn không có tuổi thọ lại thành có tuổi thọ, vốn không có phước báu nhưng giờ đây phước báu tràn đầy.

Hòa Thượng nói: **“Phật thị môn trung”. Chúng ta đến nơi đâu mà cầu? Chúng ta phải quay về tự tánh mà cầu, không cầu ở bên ngoài. Bạn cầu Phật Bồ Tát ở bên ngoài thì không cầu được. Phật Bồ Tát ở bên ngoài là tượng gỗ, tượng xi măng. Tượng gỗ, tượng xi măng tự thân còn khó bảo đảm thì làm sao bảo hộ bạn được!**. Người xưa có câu: **“Bồ Tát đất qua sông khó giữ mình”**. Ngày xưa người ta nặn tượng Bồ Tát bằng đất, nếu thuyền qua sông thì khó giữ được tượng bằng đất. Đây là đạo lý mà người xưa nhắc chúng ta biết tìm vị Phật thật. Những vị Phật biểu pháp giúp chúng ta nhìn thấy Phật biểu pháp mà khơi dậy vị Phật thật ở nơi chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Vật thì tiền của ở đâu mà cầu? Từ trong nội tâm mà cầu, không hướng ngoại mà cầu. Phật pháp gọi là nội học. Chúng ta phải từ nơi tự tánh của chính mình mà cầu. Nếu hướng bên ngoài mà cầu thì nhất định không thể cầu được. Chúng ta muốn cầu tiền của thì phải đoạn tâm tham. Tâm tham đoạn rồi thì tiền của từ nơi tự tánh sẽ lưu xuất ra”**.

Chúng ta nghe đến đây thì cảm thấy mơ hồ. Tôi sẽ chứng minh cho các vị thấy. Tôi trồng mướp, trái mướp ra liên tục. Rau bèo công anh mọc khắp nơi, tốt um, tôi hái nhiều lần nhưng cây tiếp tục phát triển rất nhanh. Các loại rau như kinh giới, mướp, đậu... mọc rất nhiều. Nếu bây giờ tôi chuẩn bị một thùng 20kg rau trái để tặng mọi người thì sẽ có ngay. Chúng ta đoạn đi lòng tham, tích cực làm ra sản phẩm để tặng mọi người. Nhờ không có lòng tham mà chúng ta không sợ khó, không sợ khổ.

Hòa Thượng nói: *“Tài phú không lưu lộ ra vì bạn có tâm tham. Tâm tham đóng cửa tự tánh, khiến cho tài vật ở trong tự tánh không thể lưu xuất. Những thọ dụng mà bạn đang có là do cầu ở bên ngoài cho nên rất hạn chế. Thí dụ, bạn đi làm công nhật, bạn làm công một ngày được nhận tiền một ngày, rất cực khổ. Đó không phải là tài vật, của báu từ trong nhà của bạn, từ trong tự tánh của bạn. Tài vật của báu trong nhà không bao giờ cạn kiệt. Bạn không biết là tài vật đang bị tâm tham đóng kín cho nên không thể lưu thông, không thể lấy ra được, đành phải làm công nhật, lãnh tiền công nhật”*.

Phật dạy diệu pháp mà chúng ta không có ai tin, không tin cho nên không làm. Thọ dụng mà chúng ta có trong cuộc sống hàng ngày là do chúng ta làm công nhật mà có, không phải là tài vật đến từ tự tánh. Cuộc đời của Hòa Thượng như một bức tranh sống động, rất rõ ràng, rất hiện thực. Ngài cả đời bố thí vô cùng tận, bố thí càng nhiều tài vật đến càng nhiều, Ngài lại càng bố thí. Hòa Thượng nói: *“Phật dạy chúng ta tu bố thí. Dùng phương pháp bố thí để loại trừ tâm san tham của chính mình. Bố thí có thể khai mở kho tàng của tự tánh. Tu tài bố thí, xả tài thì tài vật trong tự tánh tự nhiên sẽ lưu lộ”*.

Chúng ta bố thí 1 mà muốn nhận 2 thì tu sai. Chúng ta tu với tâm mong cầu *“một vốn bốn lời”* thì tu sai. Đây không phải là tu bố thí. Tu bố thí để đoạn trừ tâm san tham của chính mình. **Đoạn trừ được tâm tham thì mới khai mở được kho tàng của tự tánh.** Hòa Thượng nói: *“Tu pháp bố thí, không bỏn xẻn pháp”*. *“Pháp”* là năng lực, tài năng mà chúng ta có. Hôm trước có người nói với tôi một phương thuốc hay, dặn tôi không nói cho ai biết, nhưng sau đó tôi chia sẻ với mọi người.

Hòa Thượng nói: *“Bạn ưa thích dạy người khác, dạy thật lòng, dạy tất cả những gì mình biết không hề giấu giếm thì trí tuệ trong tự tánh của bạn hoàn toàn xuất hiện. Nếu bạn có tâm lo sợ trong tương lai có người làm tốt hơn mình thì bạn học pháp chỉ là ngoài tâm mà học, ngoài tâm mà có được cho nên cái có được rất hạn chế”*.

Hồi xưa, khi tôi dạy chữ Hán tại một ngôi chùa ở Vũng Tàu, Sư Bà nói: *“Các học trò nói rằng Thầy dạy rất chân thành”*. Tôi dạy học không quản thời tiết, mưa nắng, không quản đường xá xa xôi vất vả, dạy hết mình. Bây giờ, hàng tuần tôi dạy chữ Hán vào sáng Chủ nhật qua Zoom rất thuận tiện, không hề phải chuẩn bị. Dạy học như vậy thật là thoải mái!

Hòa Thượng nói: *“Nếu bạn bỏn xẻn, bỏn xẻn, không cống hiến hết sức mình cho đại chúng xã hội thì bạn đang hại chính mình, không khai thác được kho tàng trong tự tánh của chính mình”*. Tôi phát tâm dạy học miễn phí, ai mời tôi dạy học thì tôi rất vui mừng. Từ đó sở học của tôi được phục hồi. Nói một cách nghiêm túc, thời gian tôi dạy học chính là thời gian tôi học tập, sau đó tôi mới đi vào công tác phiên dịch những bài giảng của Hòa Thượng. Nhờ công việc phiên dịch mà tôi dần dần khai mở được trí tuệ của tự tánh, tôi dạy học rất dễ dàng. Nhờ có giai đoạn dịch thuật đó mà hiện nay chúng ta học 1200 đề tài càng học càng hay, càng học càng có mùi vị. Cho nên chúng ta cứ hi sinh phụng hiến. Tất cả những việc hiện nay tôi đang làm đều là làm

lần đầu tiên, lần thứ nhất làm chưa tốt nhưng đến lần sau thì làm tốt hơn lần trước. Chúng ta đừng cho rằng mình làm không tốt thì không làm. Chúng ta phải làm, rồi dần dần cải tiến, dần dần tiến bộ.

Cái gì chúng ta bỏ ra, không nhận bằng tiền thì sẽ nhận bằng phước báu. Đừng đợi người ta trả lương thì chúng ta mới làm! Khi chúng ta khai mở năng lực của chính mình thì tự nhiên sẽ hoàn thiện chính mình. Người ta “*biết một làm một*”, còn tôi thì “*biết một làm hai*”, thậm chí “*biết một làm ba*”, dần dần khai mở tự tánh của chính mình.

Khi Sư Bà mời tôi dạy chữ Hán cho những người sắp đi Đài Loan du học, hai chân tôi run lên vì lo lắng nhưng tôi vẫn nhận lời. Sư Bà muốn tôi dạy họ theo bộ sách chữ “**Hán Ngữ Thực Dụng**” của Đài Loan. Tôi nhìn bộ sách đó mà hai chân lại run lên một lần nữa vì lo lắng. Nhưng tôi đã phát tâm cố gắng. Khi vào lớp học, nhìn thấy mấy chục người, tôi thấy mình không thoát được cái ghế giảng đường này. Tôi bắt đầu kiểm tra năng lực phát âm của họ, thấy họ chưa biết cách phát âm chuẩn. Tôi dạy họ bắt đầu học tiếng Hán từ căn bản, rồi học đến cuốn “**Nhi Đồng Học Phật**”, cuối cùng tôi cùng họ học đến bộ sách “**Hán Ngữ Thực Dụng**” của Đài Loan. Khóa học đi qua một cách nhẹ nhàng.

Hòa Thượng nói: “**Phật dạy “Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”. Lời nói này là thật, một chút cũng không giả. Bạn phải như lý như pháp mà cầu thì không có lý nào không có ứng. Nếu bạn trái với lý luận, phương pháp thì nhất định bạn không cầu được**”. Tôi cầu trí tuệ, tôi không cầu khẩn van xin mà tôi xả thân đi làm.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!